

UVODNA RIJEČ

Poštovani potpredsjedniče Akademije, poštovani glavni tajniče, poštovane akademkinje i akademici, dame i gospodo, kolegice i kolege

evo, navršilo se nešto više od godine dana od smrti našega dugogodišnjeg člana, Zvonimira Devidéa. I kao što je u našoj Akademiji lijep običaj, mi se nakon godine dana još jednom podsjećamo na našega preminulog, a po mnogo čemu zaslužnog člana. Iako smo znali da zadnjih mjeseci nije bio najboljeg zdravlja tako da prošle godine nije dolazio na sjednice Razreda – a znamo da je inače dolazio kadgod je mogao – na telefonu je prošle jeseni zvučao vedro i optimistično i obično je razgovor završavao sa „vidimo se na idućoj sjednici Razreda!“. Zato nas je, sve članove Razreda, posebno teško pogodila vijest da je preminuo, odnosno bivao sahranjen, kako smo kasnije doznali, upravo za vrijeme dok smo mi sjedili na sjednici Razreda. Doživio je 90. rođendan ali nije dočekao sljedeću sjednicu Razreda za koju smo mu pripremali rođendansku tortu, kao što je on nama, ostalim članovima Razreda, redovito poklanjao za naše predbožićne domjenke s bakalarom, čak i onda kad osobno nije mogao biti prisutan. U proljeće prošle godine još je bio pokrenuo inicijativu za osnivanje Odbora za botaniku u kojemu je predvidio naših dvadesetak najistaknutijih stručnjaka, a kojemu bi on predsjedao. Na Predsjedništvu je to bilo s odobravanjem prihvaćeno ali eto nije dočekao da sazove konstituirajuću sjednicu. Ja nisam biolog niti botaničar ali mislim da tu njegovu ideju moramo nastojati ostvariti, bez obzira što ga više nema, jer sigurno bi bio jako žalostan, i s pravom bi nam zamjerio, kad bi znao da je s njim umrla i njegova ideja. Između ostalih, i oboje današnjih govornika predvidio je za članove odbora. Nakon akademika Meštrova, akademik Devidé bio je voditelj našega Or-

nitološkog zavoda, i usprkos činjenice da mu je zdravstveno stanje gotovo onemogućavalo, ili barem jako otežavalo kretanje. Studenti će ga pamtiti kao izvrsnog predavača (o čemu ćemo sigurno više čuti u nastavku), a mi u Razredu ćemo ga se sjećati kao žustrog i temperamentnog diskutanta, katkada, u nekim prilikama, i s malo osebujnim argumentima, ali uvijek u čvrstom i nadasve iskrenom uvjerenju da radi najbolje za svoju znanost i za Akademiju.

A sada bih molio prvo kolegu Ljubešića a zatim kolegicu Papeš da nam svojim sjećanjima na akademika Zvonimira Devidéa ožive cjelovitiju i sustavniju sliku o njegovom dugotrajnom i uspješnom djelovanju.